

Sygn. akt **IC 768/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Mariusz Tchórzewski

Protokolant: Katarzyna Radek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 października 2012 r. w Lublinie

sprawy z powództwa (...) Sp.z o.o. w W.

przeciwko (...)Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w L.

o zapłatę kwoty 93683,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7.06.2013 r. oraz kwoty 6823,93 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12.06.2013 r.

I. zasądza od pozwanego (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L.na rzecz powoda (...) Sp.z o.o.w W.kwotę 93683,20 (dziewięćdziesiąt trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt trzy 20/100) zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7.06.2013 r. oraz kwotę 6823,93 (sześć tysięcy osiemset dwadzieścia trzy 93/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12.06.2013 r;

II. zasądza od pozwanego (...)Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w L.na rzecz powoda (...) Sp.z o.o.w W.kwotę 8643,- (osiem tysięcy sześćset czterdzieści trzy) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IC 768/13 UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12.06.2013 r. (k.104) (...) Sp. z o.o.w W.pozwała Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...)w L.o zapłatę kwoty 93683,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7.06.2013 r. oraz kwoty 6823,93 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu wskazując, że powódka dostarczała pozwanemu środki do dezynfekcji, w wykonaniu zawartych umów i zgłaszanych zamówień. Łączna wartość tych środków, za które pozwany nie uiścił zapłaty odpowiada pierwszej, z wymienionych kwot. Powódka dokonała na dzień 6.06.2013 r. kapitalizacji odsetek za zwłokę, w wysokości równej drugiej, z dochodzonych kwot. Pozwany wzywany do przesądowej zapłaty długu, nie uregulował należności powódki.

Pozwany, w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Lublinie w dniu 1.07.2013 r., w sprawie I Nc 207/13, wniósł o rozłożenie kwoty należności głównej i odsetek na trzy, miesięczne raty, pierwsza płatna na koniec sierpnia 2013 r., kolejne co miesiąc (k.111-114).

Sąd Okręgowy ustalił bezsporny między stronami stan faktyczny.

Strony procesu zawarły w dniu 24.10.2011 r. umowę o dostawę środków dezynfekujących, oznaczoną numerem (...), w toku dalszej współpracy zawarły kolejne umowy w dniu 27.10.2011 r. (...), w dniu 10.04.2012 r. (...), w dniu 14.01.2013 r. (...), w dniu 17.01.2013 r. (...) (k.16-48).

W wykonaniu tych umów oraz dalszych, składanych przez pracowników pozwanego zamówień, powódka dostarczała zamówiony towar, wystawiając faktury VAT opisane w pozwie, terminy płatności były zawarte w poszczególnych

fakturach. Pozwany nigdy nie zgłosił zastrzeżeń, co do dostarczanego towaru, jak też do treści faktur, nie skierował jednak ich do realizacji skutkiem, czego jego dług wobec powodowej spółki wyniósł, według stanu na dzień 6.07.2013 r., 93683,20 zł (zestawienie k.9, faktury k.49-98). Pozwany nie zapłacił żadnej kwoty objętej wymienionymi fakturami. W dniu 6.05.2013 r. sprzedawca wystawił przed sądowe wezwanie do zapłaty należności głównej (k.101-103), a wobec braku jakiegokolwiek odpowiedzi ze strony pozwanego, w dniu 6.06.2013 r. wystawił notę odsetkową na kwotę 6823,93 zł (k.100).

Opisany stan faktyczny był bezsporny między stronami reprezentowanymi przez profesjonalnych pełnomocników, którzy nie kwestionowali wzajemnie autentyczności i prawdziwości dokumentów prywatnych (w tym przedstawianych w formie kopii), ani faktów wynikających z tych dokumentów oraz podawanych przez przeciwnika w pismach procesowych. W konsekwencji, żaden z dowodów w sprawie nie został uznany za niewiarygodny.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Strona pozwana nie kwestionowała swojego długu wobec powódki w zakresie należności głównej i akcesoryjnej (w tym prawidłowości ich wyliczeń) ani dokumentów w formie faktur VAT, z których należność miała wynikać. W toku procesu ustalono także bezsporny fakt, że wszystkie faktury zostały zaakceptowane, a terminy płatności z nich wynikające były wcześniejsze, niż początkowe daty okresów, za które sprzedawca (powódka w sprawie) naliczył odsetki za opóźnienie.

Podstawą normatywną odpowiedzialności pozwanego za dług wskazywany, jako należność główna jest art. 471 k.c.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. wierzyciel ma prawo dochodzić odsetek za opóźnienie, zaś zgodnie z § 2 przepisu należą mu się odsetki ustawowe, o ile stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona. Roszczenie o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wytoczenia powództwa, od kwoty należności głównej i skumulowanych odsetek za opóźnienie, znajduje uzasadnienie w art. 482 § 1 k.c. i art. 481 § 1 k.c.

Spór w sprawie niniejszej sprowadzał się w istocie wyłącznie do możliwości rozłożenia bezspornej kwoty długu na trzy kolejne raty miesięczne, płatne w sierpniu, wrześniu i październiku 2013 r. (według żądania strony pozwanej).

Zgodnie z art. 320 k.p.c. Sąd może świadczenie zasądzone rozłożyć na raty, w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Strona pozwana upatruje spełnienia hipotezy normy prawnej w trudnej sytuacji majątkowej, wykazanej bilansem oraz rachunkiem zysków i strat za 2012 rok (k.117, 118) oraz informacji finansowej na dzień 30.04.2013 r. (k.119-120). Stanowiska tego nie sposób było podzielić w dacie wyrokowania, w dniu 3.10.2013 r. Zarówno powódka, jak też pozwany uczestniczą w obrocie gospodarczym, mimo braku celu w postaci zysku pozwany jest zobligowany do prowadzenia działalności planowej, ukierunkowanej na racjonalne gospodarowanie powierzonym mu mieniem. Nie sposób nie zauważyć, że poprzez określone zachowania faktyczne, które nie zasługują na jurydyczną aprobatę, dąży do obciążenia swoich kontrahentów ciężarem finansowym własnej działalności, mimo że nie mają oni żadnego obowiązku jego ponoszenia, a zasada równości stron stosunków cywilnoprawnych sprawia, że ich interesy (np. osiąganie zysku z prowadzonej działalności gospodarczej) winny podlegać identycznej ochronie prawnej, jak interesy pozwanego, realizującego także cele publicznoprawne, lecz w sposób odpłatny, a nie charytatywny zwłaszcza, że pozwany jest podmiotem, którego prowadzenie (w tym, w zakresie działalności finansowej) należy do zadań województwa – jednostki samorządu terytorialnego najwyższego szczebla. Pozwany już w maju 2013 r. otrzymał wezwanie powódki do zapłaty należności objętych przedmiotowymi fakturami. Mimo to, przez okres kilku dalszych miesięcy nie uczynił nic, by zapłacić swój dług, czerpiąc korzyści z „nieodpłatnego” dostarczania towarów przez powódkę. Należy także wskazać na fakt powszechnie znany, że z początkiem każdego roku zakłady opieki zdrowotnej podpisują nowe umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia w Warszawie, na świadczenie usług, zyskując znaczące kwoty na prowadzenie swojej działalności w kolejnym roku obrachunkowym. W takim stanie faktycznym brak woli pozwanego niezwłocznej spłaty bezspornego długu wobec powódki na początku kolejnego roku, w wysokości pomijalnej w stosunku do rocznych przychodów (vide k.119), nie może zasługiwać na jakąkolwiek aprobatę, a zarzut „nadużywania” prawa wobec

pozwanego jest wręcz niedopuszczalny. Dla ostatecznej oceny wniosków pozwanego przesądzające znaczenie miała jego postawa w niniejszym procesie. Pozwany sam zaproponował rozłożenie kwoty dochodzonej przez powódkę na trzy raty, płatne w kolejnych miesiącach kalendarzowych, poczynając od sierpnia 2013 r. uzasadniając wniosek tym, że taka forma spłaty długu pozwoli pozwanemu na „efektywne wykonanie orzeczenia Sądu”. Mimo takiej deklaracji, do chwili zamknięcia rozprawy pozwany nie uiścił jednak żadnej kwoty na poczet bezspornego długu wobec powódki, ani w miesiącu sierpniu, ani wrześniu b.r. (bezsporne), co nakazywało przyjąć za stronę powodową, że zgłaszane w sprzeciwie wnioski były wyłącznie elementem taktyki procesowej strony pozwanej, ukierunkowanej na odwlekanie momentu zapłaty kługu, a nie wynikały z woli szybkiego i ostatecznego rozstrzygnięcia sporu pomiędzy stronami. Jak wynika z oświadczenia strony powodowej na rozprawie w dniu 3.10.2013 r., powódka nigdy nie uchylała się od możliwości zawarcia ugód ze swoimi dłużnikami – szpitalami i widziałyby także możliwość osiągnięcia określonego kompromisu z pozwanym, pod warunkiem, że intencje drugiej strony procesu można by odczytać, jako szczerą. Brak jakiegokolwiek reakcji pozwanego na żądanie zapłaty należności, które były wymagalne już kilkanaście miesięcy przed wytoczeniem powództwa, brak jakiegokolwiek odpowiedzi na przed sądowe wezwania wierzyciela i brak faktycznego wykonywania deklarowanych przez pozwanego działań w trakcie trwania niniejszego procesu, przy niestawiennictwie przedstawicieli pozwanego na rozprawie przed Sądem, podczas której możliwym byłoby także podjęcie ustaleń ugodowych wskazywał jednak – w ocenie strony powodowej, na brak faktycznej woli pozwanego na jakąkolwiek formę spłaty zadłużenia. Wnioski te, w świetle przed sądowych zachowań pozwanego (bezczywności), a także w świetle określonej postawy przedstawicieli pozwanego w trakcie procesu (brak stawiennictwa na rozprawie, mimo formułowania określonych oczekiwań w stosunku do rozstrzygnięcia w sprawie) należało podzielić.

Konkludując, Sąd uznał, że zgłaszając stosowny wniosek o zastosowanie art. 320 k.p.c. w niniejszej sprawie, pozwany w rażący sposób uchybił zasadom współzycia społecznego (zasadom: zaufania-uzasadnionego oczekiwania, dotrzymywania umów) i w swoich działaniach wobec powódki sam nadużył prawa.

Określony tok postępowania sprawił, że orzeczenie kończące postępowanie w sprawie stanie się prawomocne najwcześniej w dacie, w której pozwany proponował wypłatę ostatniej raty długu wobec powódki. Tym samym, wskutek czynności faktycznych, okres zapłaty długu został w istocie wydłużony, w stosunku do oczekiwań samej strony pozwanej, co tym bardziej czyniło bezprzedmiotowym rozkładanie zasądzonej kwoty na raty wnioskowane w sprzeciwie.

Powyższe rozważania należy również w całej rozciągłości odnieść do wniosku pozwanego o zastosowanie art. 102 k.p.c. i wobec braku zaistnienia przesłanki zawartej w przepisie, o kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając na rzecz powódki opłatę od pozwu, opłatę skarbową od pełnomocnictwa i wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. (t.j. Dz.U. z 23.04.2013 r., poz. 490)